

Алмин Каплан

ФУТРОЛА ЗА ОЧАЈ

АКЦИЈА

Зора има боју ко кадуљин чај
Мајка је кожна футрола за очај

Подрумска врата дрхте Бога
Усваком од нас – сваког је свога

Пуцњава траје колико и љубав зечке
Утихне ко кад задње зрно – испадне из звечке

У подне, тишина се наткрили ко шатор
И хоблу тад одложи небески мајстор

У лук стријеле се затегне мајчино лице
Вјесник синове смрти – жонглер је на жици

МУШКА РУКА

Све ствари по кући, отац је разгурао
Ормар, стол, каучи. Прокрчио им

Свијет да по њему трчкарају, њихове
Ножице, танке. Бабо је преконоћи

Постао Рамбо, његову црну косу
Натопило је чичково уље, а руке

Наквасале у брежуљке. Његова слика
Сад виси на зиду, мала и у оквиру

И нена не да да је се дира, ни кад се
Кречи. Ударци сјекире на јесен

У шехидским кућама, буду мекши.

НОЂ

Док лежим, фрижидер зуји ко муха
Ухваћена у паучину мрака
Са свијех страна помало је
Великог црног паука, његове
Памучне ножице, милују ми
Бркове, у круг развлаче
Ђошкове, у рођаке претварају
Обаме, Путине и Ердогане
У тијелу ми је тијесно ко тијесту
У вајнику; руком додирујем
Твог јастука руб, ко језиком
Рупицу из које је извађен зуб

ДАНИ

Дани се обрушавају бобама теспиха
Наше ноћи су сјенке што каскају

Шарама тепиха. Кад падне мрак и у кликере се
Скупи дан, под мојим лицем њен длан

Отврдне ко камен међаш. И питам се –
Гдје је рај? Испод или изнад јастука? И има ли бог

Рогове или рог? И како он виче: Глогов колац!
Или: Глог!

ЖИВОТ

Животи су нам ко жилети
Танки и правилно шупљи

И сваки је од сваког
На свој начин шупљи

У дединој кући, ено
Клачарда се труси, ко

Сол по пастрви у кади
Питаш ме јесмо ли сами

Сами, да самљи бити
Не можемо, сами

Ко адеми на мунари...
И оно што се чује

У ноћи, то су само сати
И њихове казаљке –

Тишину тактањем муче
На улици, једно мало куче

И у њему срце што
Свемиром штекће

Ко да је бог изашао на попиш
А ципеле му потпећене

ПРОЉЕЋЕ

Кроз полуотворене прозоре
Сикћу претис лонци, животи се откинули
Казаљке звече ко ланци. Веш машина
Са себе збацује вишкове зиме
Мелем за опрхле руке, крем за
Хемороиде. Мати кроз кућу роји
У зори птица пјева роси
Пјесму о лози

ЉЕТО

Пластеници стоје бијело у пољу
Кришку каваде сипљемо сољу
Тишина се ко застава, омакла
Копљу, оцу знојну, ко руксак
На леђа пргимо постељу.
Пјесмом зрикаваца, зри живот
Под мајчиним ногама шкрипи
Шипод; мухоловка ко длан
Тапше нам леђа (док отац спи)
Да се од нас ко, сном не удави.